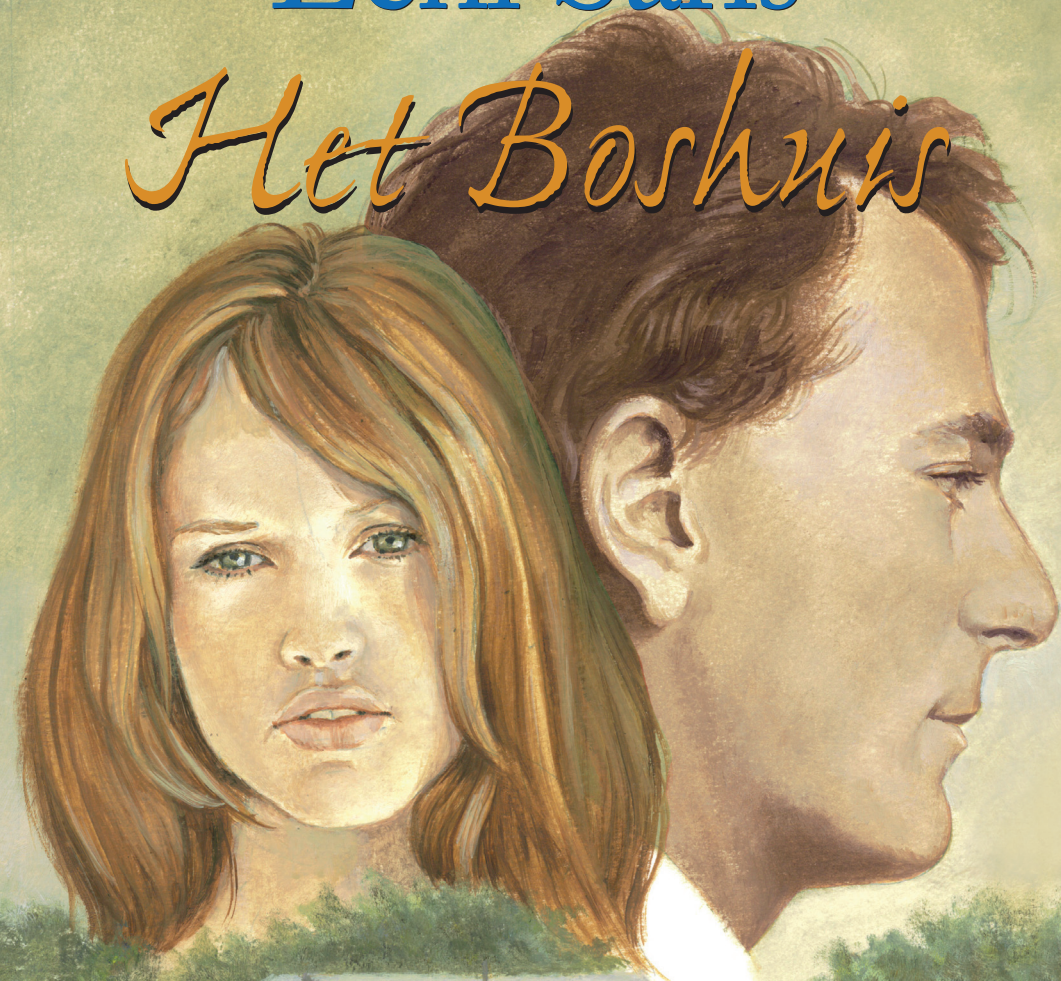

Leni Saris

Het Boshuis

Louise d'Anjou

HET BOSHUIS

Leni Saris/Louise d'Anjou

Het Boshuis

Westfriesland

Eerste druk in deze uitvoering 2009

www.kok.nl

NUR 344

ISBN 978 90 205 2942 5

Copyright © 2009 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Communicatie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Philip Marting zette op het laatste moment zijn knipperlichten aan om rechtsaf het bospad op te gaan, wat hem een bestraffend getoeter van de automobilist achter hem opleverde. Geïrriteerd drukte hij ook op zijn claxon. Hij was er even niet met zijn gedachten bij en dat was natuurlijk niet handig als je deelnam aan het verkeer op deze drukke vrijdag. Hij was vanochtend teruggekomen uit Amerika en was op weg naar het hotel Het Boshuis, waar hij die middag een afspraak had met bedrijfsleider Mark Merkens. Normaal gesproken had hij nooit last van een jetlag, maar deze keer voelde hij zich moe en had hij hoofdpijn. Het regende ontmoedigend en het bospad was modderig. Eindelijk gloorden door de bomen de contouren van het hotel en met een zucht van verlichting parkeerde hij de auto naast het bordes. Even bleef hij nog zitten en drukte met zijn vingertoppen tegen zijn slapen. Traag opende hij het portier en stapte uit, zich geeuwend uittrekkend. Tjonge, wat was hij moe. Van de achterbank nam hij zijn koffertje met papieren en sloot de wagen af. Vlug liep hij het bordestrapje op en belde aan.

De deur werd geopend door een aantrekkelijke vrouw van ongeveer eind dertig. 'Goedemiddag, meneer Marting, u wordt verwacht. Ik zal u even voorgaan.'

Met gefronste wenkbrauwen volgde hij haar naar het kantoor op de eerste etage. Ze knikte hem toe terwijl ze de deur voor hem opende. Koel gaf hij haar een knikje terug en sloot de deur.

'Hallo kerel, blij je weer te zien.' Mark stak hem hartelijk de hand toe, die Philip stevig schudde. 'Man, je ziet er doodmoe uit. Had de afspraak toch tot morgen uitgesteld! Maar ga zitten, dan zal ik voor koffie bellen.'

Philip nam in een diepe stoel plaats. 'Je hebt gelijk, ik had beter de afspraak een dag kunnen verzetten. Maar toen ik van het vliegveld vertrok, voelde ik me redelijk goed. Pas naarmate de dag vorderde, werd dat minder. De afgelopen weken waren hectisch, dat begrijp je wel. De zaken heb ik op tijd kunnen afronden, maar het zal evengoed nog een tijdje duren eer alles definitief door advocaten en notarissen hier in Nederland zijn beslag krijgt. Over het algemeen verloopt dat nogal traag. Maandag heb ik een afspraak met ze.

Maar hoe gaat het hier? Wie is in vredesnaam de vrouw die me opendeed? Is Rita Lom ziek?’

‘Rita heeft een ernstige hernia gehad,’ vertelde Mark, ‘en is geopereerd, ze is voorlopig nog wel even uit de roulatie. Ik belde het uitzendbureau en deze vrouw was direct beschikbaar. Ze heet Kelly Vroman en in haar cv stond vermeld dat ze veel hotelervaring heeft. Waarom vraag je dat op zo’n speciale toon?’

‘Ik mag haar niet!’

‘Dat is wel een erg boude uitspraak voor iemand die je twee minuten hebt gezien,’ vond Mark. Meteen ging de deur open en kwam het onderwerp van gesprek met een blad met koffie binnen. Ze zette het blad op het bureau en wilde hen een kopje aanreiken.

‘Laat maar,’ zei Philip kortaf, ‘we zijn wel in staat de koffie zelf van het blad te pakken.’

Kelly draaide zich schielijk om en keek Philip een ogenblik vernietigend aan. Toen liep ze met opgeheven hoofd het kantoor uit en sloot de deur onberispelijk achter zich. Eenmaal op de gang balde ze woest haar vuisten en klemde haar kaken op elkaar. Dit liet ze niet op zich zitten! Daar kon die blaaskaak op rekenen, baas of niet. Ze hoefde zich zijn aanmatigende houding niet te laten welgevalen.

Mark nam zijn koffie van het blad, zo ook Philip. Het bleef even stil. Mark begreep niets van de houding van Philip en wist even niet waar hij het over moest hebben. Gelukkig schoot hem iets te binnen en kon hij het gesprek een andere wending geven. ‘Weet je dat je nichtje Rianne hier om een stageplaats heeft gevraagd? Ze rondt dit jaar haar studie op de hotelvakschool af.’

‘Ja, mijn moeder heeft zoiets laten doorschemeren,’ zei Philip. ‘Heb jij daar al op geantwoord? Ik heb daar namelijk mijn twijfels over. Ik weet dat ze mijn moeder al jaren bestookt met vragen over Het Boshuis. Maar voor mijn gevoel romantiseert ze het te veel om een juiste indruk te krijgen.’

‘Ach, geef haar je toestemming,’ pleitte Mark, ‘dan weten jullie allebei heel snel of ze hier een toekomst heeft. Ik heb nog geen toezegging gedaan trouwens. Maar als ik je voor nu een goede raad mag geven... Haal je koffer uit de auto, neem je intrek in de voor jou bestemde suite en slaap een aantal

uren. Ik zie je morgen aan het ontbijt.' Mark stond op en Philip volgde zijn voorbeeld. Ze gaven elkaar een hand en met een zucht van opluchting zag Mark zijn nieuwe baas vertrekken. Hij had zich de komst van Philip anders voorgesteld. De gesprekken die ze de afgelopen tijd hadden gevoerd, waren een stuk gematigder geweest. Hij wees zijn onhebbelijke gedrag maar toe aan vermoeidheid en spanning. Als een belangrijke schakel in de it-wereld had zijn leven er uiteraard totaal anders uitgezien. Mark vroeg zich dan ook af of Philip die gigantische omschakeling wel zou aankunnen. Je kon die twee zaken op geen enkele manier met elkaar vergelijken. Waarom Philip de computerwereld vaarwel had gezegd, wist Mark niet. Daar had zijn baas nog niets over losgelaten.

Mark schakelde in gedachten over op de familie van Philip. De familie Daelheim. Voor een groot gedeelte kende hij de geschiedenis van Het Boshuis, waar vooral Philips moeder Lon en haar oudste zuster Kyra zo'n belangrijke rol in hadden gespeeld. Dat was evenwel onderhand een halve eeuw terug, maar de zusters spraken erover alsof het veel korter geleden was. Hun enthousiasme, vooral over de begintijd van Het Boshuis, was nog altijd zeer aanstekelijk. Het ouderloze gezin bestond uit de oudste zus Kyra, dan kwam Lon die een paar jaar jonger was, dan Theirry, de enige jongen, en die werd gevolgd door Tina en als hekkensluitertje was er de lieveling van Kyra, Merel. Ze hadden destijds het huis geërfd van een tante van hun overleden moeder. Een tante die ze slechts een enkele keer hadden ontmoet. Hun voogd Joost Daelheim had de nog jonge Kyra en Lon jaren begeleid en hij nam ook de meeste beslissingen. Een van de successen was het aantrekken van de beroemde kokkin Tona, die onder de naam Teun over de meisjes moederde en Het Boshuis de faam bezorgde die jaren stand zou houden. De meisjes kwamen er pas later achter wie Teun eigenlijk was. Maar helaas, Teun was overleden. Ze had zich met tussenpozen ingezet voor Het Boshuis. Maar de klantenkring werd beduidend kleiner na haar overlijden. Het was met Het Boshuis op en neer gegaan. Dankzij het familiefonds bestond het nog steeds, maar de rek was eruit. Romana, de dochter van Merel en Alexander Paluda, was min of meer de laatste geweest die de familie bij elkaar wist te krijgen en

Het Boshuis deed herleven. Dat was meende hij in 1983 of 1984, daar wilde hij afwezen. Een paar jaar was het goed gegaan en kwam er geregeld wel wat familie logeren. Ze hadden nog steeds de gehele benedenverdieping tot hun beschikking. Tja... En dat was het wel tot zover. De eerste en tweede generatie had nog wel belangstelling voor Het Boshuis, maar daar bleef het dan ook bij.

Ook bij Philip speelde het verleden een rol. Hij deed zijn koffer open en haalde er alleen de spullen uit die hij op dat moment nodig had. Hij was doodmoe en wilde alleen maar slapen. Na een weinig verkwikkende douche sloeg hij het dekbed open en stapte zijn bed in. De kamer lag in volkomen duisternis, wat hij normaal prettig vond, maar vanavond maakte het hem onrustig. Hij vroeg zich toch af of de enorme overstap die hij had gemaakt een juiste beslissing was geweest. Vanuit de hectische it-wereld in de States naar een klein familiehotel, ver weggestopt in een bosrijke omgeving in het gezapige Holland. Een beslissing die zelfs zijn liefhebberende familie redelijk uitzonderlijk vond. Kon hij zijn plannen ten uitvoer brengen binnen de tijd die hij zichzelf had gesteld? En, nog belangrijker, met het beoogde resultaat? Hij was een man die alles afmaakte waar hij aan begon, maar gaf het hem ook de nodige bevrediging... Dat was zijn grootste twijfel. En als het hotel eruitzag zoals hij het wilde, was het dan zijn toekomst of zou de verveling toeslaan en ging hij weer op zoek naar een grotere uitdaging? Voorlopig ergerde hij zich aan twee dingen: Kelly Vroman en de komst van zijn nichtje Rianne. De eerste ergernis zou hij zo snel mogelijk uit de weg ruimen. De mondaine en goedgebekte Kelly zou hij zo spoedig mogelijk vervangen, er was volgens hem geen sprake geweest van het tekenen van een contract. Hij hoopte maar dat Rita Blom spoedig zou herstellen en haar plaats als hoofd huishouding weer zou innemen. Rita was een hartelijke, wat simpele vrouw die met Het Boshuis was vergroeid, net als haar man en diens vader Bas Blom. Hij mocht de eenvoudige vrouw wel. Dan zijn nichtje Rianne. Zijn moeder had altijd een zwak voor haar gehad en dat had voor een groot gedeelte te maken met het enthousiasme dat het kind had voor alles wat met Het Boshuis te maken had. Hij had het altijd wel gemakkelijk gevonden, maar ook niet meer dan dat. Nu zat hij voor minstens een jaar met haar opgescheept

en dat beviel hem niet erg. Hij wilde bij de uitvoering van zijn plannen geen pottenkijkers. Hij kon op zijn vingers natellen dat ze verslag aan zijn moeder zou uitbrengen en die zou op haar beurt zijn tante Kyra weer inlichten. Hij had zijn plannen vaag gehouden voor zijn familie, die hem contractueel de vrije hand had gelaten. De enige die hij betrok in de uitvoering ervan, was Mark Merkens. Het was een bekwame man die alleen wat meer leiding en structuur nodig had. Hij gaapte hartgrondig en draaide zich op zijn zij. Helaas zou het nog lange tijd duren voor hij ten slotte in slaap viel.

De volgende ochtend was hij al vroeg present en liep de eetzaal in om te ontbijten. Tot zijn verbazing was Mark reeds aanwezig. Hij stond te praten met Kelly, die druk gesticulerend haar woordje deed. Philip was er zeker van dat ze haar beklag deed over hem. Hij onderbrak haar betoog door haar op haar plichten te wijzen. 'Ik neem aan dat je je tijd beter kunt besteden door datgene te doen waar je tijdelijk voor bent aangenomen,' zei hij koeltjes. 'Verder wil ik je om elf uur op mijn kantoor zien. En o ja, vergeet niet te kloppen en een 'ja' af te wachten voor je naar binnen gaat.' Met een boze ruk draaide Kelly zich om en liep de eetzaal uit. 'Goedemorgen Philip, heb je een beetje kunnen slapen?' vroeg Mark.

'Niet echt, maar ik ben gewend het met weinig slaap te moeten doen,' antwoordde hij. 'Als we hebben ontbeten, wil ik graag samen met jou het hotel doorlopen en daarna bespreken we wat de voorlopige plannen zijn.'

'Oké, Philip, ik vind het prima.' Mark roerde het onderwerp Kelly maar niet aan. Dat kwam later wel ter discussie. Hij begreep nog steeds niets van de vijandige houding van zijn baas.

De staat waarin het hotel verkeerde, viel Philip alleszins mee. De kamers waren grotendeels bezet en er waren aardig wat nieuwe boekingen. 'Op de tweede etage komen ook kamers, Mark, dat heb je op de tekening al gezien. Verder worden de kamers en het sanitair aangepast aan deze tijd. Ik wil twee suites, de rest van de kamers moet qua prijs min of meer gelijk zijn. Zoals je vertelde, komen vaak hele families hier om het een of ander te vieren en dan vind ik niet dat het ene gezin meer moet betalen dan het andere. De tweede

etage gaan we inrichten voor een jongere generatie. De keuken wordt uiteraard ook flink onder handen genomen, maar het gebeurt in fasen, zodat het hotel zo veel mogelijk open kan blijven.' Ze liepen nu in de tuin, waar ook de stallen waren waar vroeger de paarden Dio en Cora stonden, die de befaamde postkoets moesten trekken. 'De stallen worden uitgebroken en de voorkant wordt voorzien van een enorme glazen wand,' begon Philip een heel betoog. 'De postkoets wordt daar tentoongesteld met alle attributen die erbij horen. Ik wil de geschiedenis van Het Boshuis, zij het beknopt, in een kleurrijke folder hebben, voorzien van een groepsfoto van Kyra en haar familie. Ook komen er foto's te hangen van de familie door de jaren heen en van een aantal gasten die belangrijk waren in de eerste jaren. En natuurlijk van ons aller Tona, onze culinaire prinses. We verplaatsen de parkeerplaats naar het begin van de oprijlaan. Het doet de sfeer van de omgeving teniet wanneer je vanuit je hotelraam op auto's kijkt. De gasten kunnen tot voor het hotel rijden om hun bagage uit te laden en wanneer ze vertrekken idem dito. Ik wil het terras vergroten, het moet een lust voor het oog worden. Ik wil ook een tuinarchitect in de arm nemen, want de tuin is redelijk oubollig, voor zover ik heb gezien.' Philip werd onderbroken door Kelly, die aan kwam lopen. 'Meneer Marting, bij de receptie staat een meisje, dat aangeeft een nicht van u te zijn. We hebben echter geen reservering op haar naam.'

'Dat is ook niet nodig, Kelly. Geef juffrouw Wilreys de sleutel van kamer 4, de kamer is al in gereedheid gebracht,' zei Philip afgemeten.

Mark gaf haar een knikje, maar voor ze zich terugtrok keek ze nog even met een beledigde blik richting Philip, die haar volkomen negeerde.

'Het gaat me niets aan, dat begrijp ik wel, maar nogmaals: wat heb je tegen Kelly?' vroeg Mark. 'Ik heb het vermoeden dat je ooit een slechte ervaring met een vrouw hebt gehad die op haar leek. Zit ik er ver naast?' Mark keek zijn metgezel met een vragende blik aan.

'Je hebt gelijk, Mark,' grinnikte Philip plotseling, 'ik ben allergisch geworden voor dit type.'

'Erg logisch is je redenering niet, maar het moet wel ernstig zijn geweest.'

Veel tijd om te antwoorden had Philip niet, want over het terras kwam een meisje aangerend dat hem spontaan om de hals vloog. 'Ik wist niet dat je al was gearriveerd, Philip, wat leuk! Hallo, meneer Merkens, fijn u weer te zien.' Ze gaf hem een hand, en met een twinkeling in zijn ogen beantwoordde hij haar groet. 'We hebben kamer 4 voor je in orde gebracht, Rianne,' zei hij, 'we hopen dat je een fijne en leerzame stage-tijd bij ons zult hebben.'

'Daar ben ik zeker van, meneer Merkens, en het is een voordeel dat ik alles afweet van Het Boshuis,' zei ze.

'Dat valt nog te bezien, Rianne, ik zou maar niet te veel op de zaak vooruitlopen,' zette Philip meteen een domper op het enthousiasme van zijn jonge nichtje. 'Maar kom, we gaan weer naar binnen. Ik heb om elf uur een gesprek met onze nieuwe aanwinst, die voorlopig de plaats van Rita Blom inneemt.'

'Tjee ja, ik heb haar ontmoet, wat een felle tante is dat, zeg!' 'Begin nu niet meteen commentaar op alles en iedereen te geven, Rianne,' berispte Mark het meisje en liep zover met haar mee, 'je oom is al niet erg gecharmeerd van je komst. Houd je liever wat op de achtergrond en loop eerst een poosje mee voor je je mening over iets geeft. Dat Het Boshuis van je familie is, geeft je nog geen speciale rechten, onthoud dat goed. Ik ben nu een beetje streng voor je, maar mijn devies is: zorg dat je werk en je inbreng je oom ervan overtuigen dat je in de toekomst onmisbaar bent voor het welzijn van Het Boshuis.'

Hij gaf haar een vaderlijk klopje op haar kruin. 'Ga je koffer uitpakken en maak je kamer zo gezellig mogelijk, want het is voorlopig je thuis. Als je iets nodig hebt, wend je dan tot mij, oké?'

Ze knikte en keek hem met een ondeugende blik aan: 'U heeft gelijk, mijn eerbiedwaardige oom heeft het laatste woord. Tenminste, daar gaat hij van uit.' Hoofdschuddend keek Mark het enfant terrible na. Hij voorzag aardig wat problemen tussen de nog jonge oom en zijn nichtje.

Inmiddels zaten Philip en Kelly tegenover elkaar, en de wederzijdse antipathie was goed voelbaar. 'Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen, mevrouw Vroman. Ik ben absoluut niet te spreken over uw houding.' Hij hief zijn hand toen ze hem in de rede wilde vallen. 'Uw aanstelling is tijde-

lijk, dat weet u. Zodra mevrouw Blom weer in staat is de honneurs waar te nemen, zit uw werk er hier op. U heeft in uw vorige werkkring misschien een toonaangevende positie gehad, maar dat is hier zeker niet het geval. Uw werk bestaat uit het controleren of de kamermeisjes hun werk naar behoren doen en of het de gasten aan niets ontbreekt. Verder heeft u geen bemoeienis met de gang van zaken in het hotel. Mark Merkens heeft u aangenomen en u bent hem verantwoordig schuldig over uw werkzaamheden. Als er om koffie wordt gebeld, kan een van de meisjes dat brengen, u hoeft dat niet te doen. Als u toch een van ons wilt spreken, klopt u op de deur en wacht tot u binnen wordt geroepen. Ik neem aan dat ik niet verder hoef te gaan... Uw gedrag en houding staan me absoluut niet aan.'

'Mag ik misschien ook wat zeggen?' vroeg Kelly met fonkelende ogen van woede. 'U bent hier nog geen vierentwintig uur, u kent me helemaal niet, u heeft mijn cv niet bekeken, maar u oordeelt wel bijzonder aanmatigend over mij. Wat geeft u het recht, vraag ik me af. Geen van mijn vorige werkgevers heeft me ooit zo onheus behandeld. Ik werk hier nu twee maanden en dankzij mijn ervaring heb ik een goede kijk gekregen op het reilen en zeilen van Het Boshuis. Ik heb de vergane glorie waargenomen en heb in de boeken het teruglopen van het aantal gasten gezien. U zou er beter aan doen die ervaring te gebruiken en mij te laten deelnemen aan de plannen en veranderingen die kennelijk op stapel staan.'

'Mijn hemel, wat een arrogantie.' Philip schudde verbijsterd zijn hoofd. 'Ik ga hier niet op in, Kelly Vroman, maar ik benadruk opnieuw: uw werk zit erop zodra Rita Blom terugkomt. Dat was het en ik verzoek u zich te houden aan hetgeen ik u zo-even heb verteld.' Philip stond op en draaide haar zijn rug toe. Kelly kon niets anders doen dan het kantoor te verlaten. Ze liep regelrecht naar het kantoor van Mark Merkens en zonder te kloppen stootte ze naar binnen. Daar stuitte ze op Rianne, die haar met open mond aankeek. Ook Mark keek verstoord, zijn tijdelijke hoofd huishouding brak met alle regels door op die manier zijn kantoor binnen te komen. Hij knikte naar Rianne: 'Ik spreek je later, ik moet dit eerst afhandelen.'

Rianne liep langs de boze Kelly: 'Tot ziens, mevrouw

Vroman.' Ze sloot de deur behoedzaam achter zich. Even bleef ze staan, maar toen riep ze zichzelf tot de orde. Het gaf geen pas een gesprek af te willen luisteren.

Rianne legde net de laatste hand aan het inrichten van haar kledingkast toen haar mobiel afging. Het was haar oom. 'Rianne, wil je mij een plezier doen en morgen met een grote bos bloemen naar Rita Blom gaan? Kijk hoe het met haar is en vraag haar wanneer ze weer komt werken, desnoods een uurtje per dag.'

'Dat wil ik wel doen, Philip. Ik geloof dat het tussen jou en Kelly niet erg botert, al begrijp ik het niet, je bent hier pas!' 'Dat zijn jouw zaken niet, Rianne, begin alsjeblieft niet gelijk de wijsneus uit te hangen. Doe gewoon wat ik je vraag.' Er klonk een klik en Rianne stak haar tong uit naar de telefoon. 'Eigenwijs geval,' mopperde ze. Haar tante Lon had haar gewaarschuwd eerst een aantal katten uit de boom te kijken voor ze op wat voor manier dan ook tegen hem in ging. Hij was geen bemoeienis gewend en hij was er ook de man niet naar dat van wie dan ook te tolereren.

Dirk Blom ontving haar hartelijk en bracht haar naar de huiskamer, waar Rita vanuit een rechte stoel haar toelachte. 'Hallo, wat leuk dat je mij op komt zoeken. En wat een prachtige bloemen. Als ik het goed heb onthouden, ben je gisterochtend pas gearriveerd.'

'Dat klopt.' Rianne trok een stoel bij.

Dirk kwam binnen met de thee en reikte zijn vrouw haar kopje aan. 'Gezellig dat je op visite komt. Ik moet zeggen dat Rita niet veel bezoek heeft gehad van haar collega's van Het Boshuis. De enige die haar regelmatig belt, is Mark. Hoe is het met hare hoogheid Kelly Vroman?'

'Dirk...' berispte Rita haar man, 'geen kwaad woord over mijn invalster, dat is niet eerlijk. Rianne kent haar nog niet.' 'Enigszins,' grinnikte Rianne, 'ik heb haar ontmoet bij verschillende gelegenheden en ik krijg niet de indruk dat ze erg geliefd is.' Ze vertelde over de reactie van Philip en hoe ze de kamer van Mark was binnengestoven. 'Ik weet dat ik dit niet behoor te vertellen, maar de meisjes hebben ook geen goed woord voor haar over. Ze drilt ze als soldaten, ze vergeet kennelijk dat Het Boshuis niet behoort tot de moderne hotelketens waar een totaal ander beleid wordt gevoerd.'

‘Maar ze weet wel waar ze het over heeft en is erg efficiënt,’ vergoelijkte Rita het gedrag van Kelly. ‘Maar ik heb het gevoel dat je komst een speciale reden heeft, is dat zo?’ Rita lachte en vertrok even haar gezicht van de pijn. ‘Lachen gaat me nog niet erg goed af, evenmin als hoesten en dergelijke. Ik heb nog vrij veel pijn en voel me tamelijk hulpeloos. Gelukkig is Dirk een prima verpleger.’

‘Dus het zit er niet in dat je spoedig weer je plaats inneemt,’ zei Rianne peinzend. ‘Philip komt je van de week ook een bezoek brengen, heeft hij gezegd. Hij en Kelly zijn als water en vuur. Toch wel vreemd, hoor! Mark is een stuk gematigder.’

‘Nee,’ zuchtte Rita, ‘het zit er voorlopig nog niet in dat ik kan gaan werken. Maar weet je, ik kan jou wel wegwijs maken over de manier waarop ik de huishouding bestierde. Mocht het met Kelly echt escaleren, dan wil ik dat jij voldoende op de hoogte bent en voor een deel mijn taak over kan nemen. Kom iedere dag een paar uur hiernaartoe en maak kopieën van de dagindeling. Hoeveel gasten er zijn op het moment en welke kamers ze bezetten. Zijn er buiten de kok voldoende invalsters om hem te assisteren bij het ontbijt en diner?’

‘Gut Rita, dat weet ik echt niet,’ zei Rianne. ‘Ik betwijfel of ik inzage krijg met de hete adem van Kelly in mijn nek. Er is niet altijd iemand bij de receptie en ook die neemt Kelly voor haar rekening. En of er kamermeisjes genoeg zijn, weet ik ook niet. Ik ben hier net.’

‘Oké, dat begrijp ik,’ zei Rita. ‘Praat er met Philip over, en als hij hier op bezoek komt, bespreek ik ook een aantal zaken met hem. Vanavond zou Mark me bellen. Maak je geen zorgen, meisje, vanuit mijn stoel hier kan ik ook wel het een en ander doen.’

‘Rustig aan, Rita, je bent nog lang niet de oude,’ corrigeerde Dirk haar geïrriteerd. ‘Je gezondheid komt nog steeds op de eerste plaats. Rita is nog erger verknocht aan Het Boshuis dan ik,’ zei hij. ‘Ik heb al mijn vakantiedagen opgenomen om haar te helpen met alles en ik moet zeggen dat ik deze rustige tijd wel prettig vind. We zijn onderhand dag en nacht met Het Boshuis bezig en dat wil ik graag een stukje terugdraaien. Zo piep zijn we ook niet meer.’

‘Oude man, wil je dan misschien voor ons nog een kopje

thee inschenken, of lukt dat niet meer na zo'n zware dag?' plaagde Rita.

'Dondersteen,' Dirk trok even aan een krul die eigenwijs voor haar ogen hing, 'je neemt me zoals altijd de wind uit de zeilen.'

'Ik vind jullie echt een gezellig stel,' zei Rianne vrolijk, 'en ik ben dolblij voorlopig in Het Boshuis te mogen werken. Je moet begrijpen dat ik het als mijn toekomst zie, al denkt mijn eerbiedwaardige oom er duidelijk anders over. Ik ben benieuwd naar zijn plannen en ik hoop dat hij me zal betrekken bij al die veranderingen. Maar ik ga jullie nu verlaten en Rita, ik vind het een goed idee dat je me hiervandaan wegwijs wilt maken.' Rianne stond op en gaf Rita een kus. 'Je bent er toch niet echt op tegen, hè, dat Rita me wil helpen?' vroeg Rianne bij het weggaan aan Dirk.

'Ach welnee, ik plaagde haar een beetje, ze vindt het fijn op deze manier toch iets te kunnen doen. Ze heeft niet echt veel hobby's en heeft verder een hekel aan nietsdoen. Alleen wel alles met mate, maar dat begrijp jij ook wel.'

Rianne wandelde op haar gemak terug naar Het Boshuis. Ze genoot van alle geuren in het bos en van de rust die er van uitging. Hier had ze op gewacht, het volgen van haar droom, deel uit te maken van Het Boshuis. Ze hoopte maar dat Philip het haar niet al te moeilijk zou maken.

Tijdens het diner vroeg Philip of haar missie was geslaagd. Rianne vertelde uitvoerig wat Rita had voorgesteld en dat kon zonder meer zijn goedkeuring wegdragen. 'Ik vind het een prima idee en voor jou is het de snelste manier om je het werk eigen te maken. Maar je moet goed begrijpen dat ook de andere taken die uitgevoerd worden in het hotel onderdeel van je stage zullen zijn. Morgenochtend loop je met Mien mee, die onder andere de kamermeisjes controleert. We hebben niet zoveel gasten op het moment, dus zij kan je ook in die sector wegwijs maken. Daarna is de receptie aan de beurt. In het laatste deel van je stageperiode zul je de gastvrouw assisteren. Je hebt haar nog niet ontmoet, neem ik aan!'

'Nee, ik dacht dat ook dat tot Rita's taken behoorde?' vroeg Rianne. 'Ik vind dat er veel personeel is voor een familiehotel als dit.'

'Vergis je daar niet in,' nam Mark het woord. 'Er zijn veel

deeltijdbanen en daardoor lijkt het misschien alsof hier zo veel mensen rondlopen. Kim, de receptioniste, is een van de weinigen die in een aantal andere hotels heeft gewerkt en zij is een vaste kracht. Zij werkt dertig uur per week en de rest van de tijd vult Kelly op. In de keuken assisteren meisjes uit het dorp bij toerbeurt. Er is ook een aantal oproepkrachten. Bertie serveert normaliter het ontbijt en het diner. Als het druk is, wordt ze bijgestaan door een ander meisje. Tussen het ontbijt en diner zijn ze vrij. Het lijkt chaotisch, maar in werkelijkheid loopt het prima. En dat is dan ook een van mijn taken, zorgen dat alles geolied verloopt.'

Philip luisterde maar met een half oor, hij vond het eveneens heel rommelig aandoen. 'Er is geen menukaart,' vroeg hij, 'hoe weet je wat de mensen willen eten?'

'Het is geen restaurant, Philip,' merkte Mark op, 'dus er is ook geen menukaart. Bij het ontbijt leggen we de mensen het menu van die dag voor. Er is keus uit vis, vlees en vegetarisch. Dat wisselt iedere dag en bij het diner vragen we wat ze voor het ontbijt wensen. Het is niet erg uitgebreid, maar er zijn weinig klachten. Ook wordt er rekening gehouden met mensen die een bepaald dieet hebben, medisch gezien, en we vragen ze of ze ergens allergisch voor zijn.'

'Mm, ik moet hier eens goed over nadenken,' zei Philip. 'Ik heb nu twee avonden hier het diner gebruikt, waarin ik inderdaad een keus heb moeten maken. Maar ik kan niet zeggen dat ik het erg smakelijk vond. Aan het eind van de week zal ik er mijn mening over geven. Wat vind jij er zelf van, Mark?'

'Tja.' Mark krabde zich eens achter zijn oor. 'Je moet de prijs die de gasten betalen voor het verblijf hier bekijken voor je je mening over het eten geeft. Veel van dit soort familiehotels werken op dezelfde manier, ook in het buitenland, Engeland bijvoorbeeld.'

'Mark, voel je niet aangevallen, ik bedoel het niet negatief.' Philip keek hem welwillend aan. 'Alleen... Het eten kan ook smakelijk zijn voor die prijs. Dat ligt vooral aan de ingrediënten die worden gebruikt. Het is vrij smakeloos en laf. Ik proef weinig verschil tussen het ene of het andere gerecht. Het is een beetje een eenheidsworst. Maar daar hebben we het later wel over.'

'Philip, mag ik je plannen om de boel hier op te leuken ook

zien? Ik ben erg benieuwd wat je allemaal hebt bedacht,' zei Rianne.

'Opleuken... Is dat weer zo'n trendy uitdrukking? Vrij ongepast, mag ik wel zeggen,' schamperde Philip.

Hark, dacht Rianne oneerbiedig, je bent nog een jonge vent! Ga een beetje met je tijd mee.

Philip schoot in de lach. 'Als je zo'n sprekend gezicht hebt, Rianne, moet je een beetje oppassen met wat je op zo'n moment denkt.'

Rianne bloosde. 'Oké, ik zal eraan denken in het vervolg. Ik ga naar mijn kamer om mama te bellen. Die is natuurlijk heel nieuwsgierig naar mijn eerste werkdag hier.'

'Nou ja, werkdag...' plaagde Philip nu heel bewust, 'ik zal wel zorgen dat die er anders uit gaat zien. En nee, je steekt niet je tong tegen me uit.' Rianne vluchtte weg terwijl het gelach van Mark en haar oom haar achtervolgde.

Philip belde die avond met zijn moeder. 'Ha, lieve jongen van me,' klonk haar nog heldere stem, 'staat het hotel er nog of heb je het al afgebroken?'

'Leuk mam, maar alle gekheid op een stokje, ik heb Mark mijn plannen voorgelegd en hij ziet het ook wel zitten. Ik heb alleen af en toe een beetje moeite met zijn conservatieve houding! Maar ook hij ziet wel dat het aantal gasten terugloopt en dat er niet veel winst wordt gemaakt.'

'Hoe is het met mijn allerliefste Rianne...? Speel je de boze oom, of geef je haar de kans die ze verdient?'

'Voorlopig verdient ze nog niets en zal moeten blijken wat ze waard is. Ze is nog heel jong, mam, en daar heb ik moeite mee, zoals ik je herhaaldelijk heb verteld. Maar goed, ze is hier nu en ik hoop dat ze zich aan de regels houdt.' Hij vertelde van haar bezoek aan Rita en Lon vond het een prima plan. Wacht maar, jochie, dacht ze vermaakt, dat jonge nichtje van je zal je versted doen staan. Zelf had ze alle vorderingen van het meisje bijgehouden en haar scriptie was fantastisch, ze had er een negen voor gekregen met een bijzondere vermelding. Ze hield nauw contact met Gabriëlle, de moeder van het meisje. Het nakomelingetje was met recht de trots van Gabriëlle en haar man André. Hun andere kinderen, Ushi en Toby, waren een stuk ouder en hielden zich met totaal andere dingen bezig. Ze hadden de voorliefde van hun

zusje voor Het Boshuis nooit begrepen. Wel hadden ze het vroeger leuk gevonden als de hele familie er aanwezig was, maar ook dat was al heel wat jaren geleden. De nichten en neven hadden onderling weinig contact, op een enkeling na. Zelfs Romana, ooit de voorvechtster van het familiehotel, had er tegenwoordig weinig belangstelling meer voor. Ach, ze hadden allemaal hun eigen gezin met de daarbij behorende problemen. En voor velen van hen was het al een dagtaak om dat tot een goed einde te brengen. Het waren Kyra, zichzelf en Merel die zich nog iets van Het Boshuis aantrokken. Zij hadden er ook de beste herinneringen aan, evenals hun echtgenoten. Vooral Kyra's man, Michael van Donckeren, wiens ouders eigenaars waren geweest van het hotel De Union, dat niet ver van Het Boshuis vandaan lag. Michael was huisarts geweest en kende alle mensen in de omgeving van Boshegge. Nu gaf hij les aan de universiteit. De Union was al een aantal keren in andere handen overgegaan en ook met dat hotel ging het bergafwaarts. Niet zo vreemd als je bedacht hoeveel hotelketens er waren die een redelijke prijs per nacht vroegen inclusief ontbijt. Voor de meeste familiehotels was het moeilijk om het hoofd boven water te houden.

Lon beloofde zo gauw mogelijk een keer te komen, ze zou Kyra vragen haar te vergezellen. De mannen moesten het maar een keer zonder hen zien te redden.

Glimlachend legde Philip de telefoon neer. Zijn moeder veranderde niet met het ouder worden en dat gold ook voor Kyra en Merel.

De volgende dagen gingen rustig voorbij. Philip en Mark lieten zich weinig zien en zaten constant op kantoor. Rita bereidde Rianne zo veel mogelijk voor op de taak die voor haar lag. Kelly hield zich rustig, want ze zag wel in dat haar houding ten opzichte van Philip niet echt hielp om haar baan te behouden. Wel was ze er nog steeds van overtuigd dat ze er veel beter op haar plaats was dan Rita. Het enige wat ze moest doen, was Philip ervan overtuigen dat zij gelijk had. Een paar weken later belegde Philip een vergadering waarbij ook Kelly en Rianne aanwezig waren. Rita werd door Dirk gebracht en Philip gebaarde hem dat ook hij erbij aanwezig diende te zijn. Mark legde voor iedereen een map neer

en nodigde hen uit plaats te nemen. Philip, aan het hoofd van de vergadertafel, keek hen een voor een aan voor hij het woord nam. 'Zoals jullie weten, gaat er het een en ander veranderen,' begon hij. 'Het Boshuis moet zijn oude grandeur terugkrijgen en dat zal ook gebeuren. Tot eind december blijft alles bij het oude, daarna gaan we met de verbouwing beginnen. We beginnen op de tweede etage, omdat daar alleen maar opslag- en rommelkamers zijn. Ik zal er niet te veel over uitweiden, want jullie kunnen in de map die voor je ligt alle bijzonderheden vinden. Rita neemt haar taak begin december weer op, geassisteerd door Rianne.' Hij ving de verschrikte blik van Kelly op en hij wendde zich even tot haar. 'Ja Kelly, je werk hier loopt ten einde, maar dat wist je van tevoren. Dirk, ik weet dat je de laatste maanden niet met plezier hebt gewerkt, vond dat je niet tot je recht kwam en daar heb je gelijk in. Je nieuwe taak staat beschreven in de map die je voor je hebt liggen.'

De deur ging open en een blad met koffie werd op de tafel gezet. Rianne nam het op zich om de koffie uit te serveren en sneed de cake aan, die ze vervolgens ronddeelde. Kelly weigerde met een geïrriteerd handgebaar, dat Philip natuurlijk niet ontging. Wat is het toch een *bitch*, dacht hij geërgerd. Het werd tijd dat ze onder zijn ogen verdween, hij was haar houding meer dan zat.

Na de koffie nam Philip opnieuw het woord. 'Jullie zullen ongetwijfeld hebben gehoord dat De Union opnieuw in andere handen is overgegaan. Dat is correct, ik ben de nieuwe directeur ervan.' Grinnikend keek hij naar hun gezichten, waar de verbazing vanaf droop. 'Ik ben niet mijn eigen concurrent, zo dom ben ik niet, dus geen paniek.' De sfeer werd wat gemoedelijker nu Philip zijn hooghartige houding liet varen. 'De Union zal niet langer alleen als hotel dienstdoen,' legde hij uit. 'Het zal een centrum worden waar workshops worden gehouden, vergaderingen, bruiloften en partijen plaats zullen vinden, ga zo maar door. Het zal als dependance dienen voor Het Boshuis. Het is tegenwoordig een must om zo'n centrum te hebben, en het is natuurlijk een schitterende locatie voor zoiets. Verder wil ik de geschiedenis van Het Boshuis beschreven hebben in een glossy folder met foto's, en aan Rianne de taak om er iets moois van te maken. Daarbij reken ik natuurlijk op de hulp van Dirk en Rita, die

vergroeid zijn met Het Boshuis.’ Rianne bloosde van genoegen en ze keek haar oom met stralende ogen aan. Een kolfje naar haar hand, ze verheugde zich er enorm op.

‘En zo komen we dan bij jou, Kelly.’ Koeltjes keek hij haar kant op. ‘Je bent hier absoluut niet op je plaats, daar heb ik geen geheim van gemaakt. Maar evengoed ga ik niet voorbij aan de kwaliteiten die op je cv staan vermeld. Je krijgt in De Union de kans te bewijzen dat je ook daadwerkelijk die kwaliteiten bezit. Je zult de assistent zijn van de huidige manager. Alle bijzonderheden kun je in de map voor je vinden. En ik verzoek je nu de vergadering te verlaten, aangezien je er verder geen belang bij hebt wat er wordt besproken. Je kunt er volgende week maandag beginnen en je zult de veranderingen die eveneens zullen plaatsvinden vanaf het begin meemaken.’ Weer een koel knikje, en Kelly verliet zonder te groeten met opgeheven hoofd het vertrek. Mark liet een sissend geluid horen. Hoewel hij Kelly evenmin mocht, vond hij de houding van Philip wel erg bot.

Na afloop van de vergadering ging Rianne met Dirk en Rita mee naar hun huis, waar ze uitgenodigd was voor het diner. Een van de nichtjes van Rita had alles voorbereid en verdween na hun thuiskomst, want ook zij was een van de partimers in Het Boshuis en ze had die avond dienst.

‘Nog drie dagen werken onder het bewind van Kelly,’ zuchtte Rianne, ‘ik kan niet zeggen dat ik haar vertrek betreur. Ze zal best een kei zijn in haar vak, maar iedereen die in Het Boshuis werkt gaat gebukt onder haar tirannie.’

‘Overdrijven jullie niet een beetje?’ vroeg Dirk met een grote frons boven zijn ogen. ‘Ze mag dan niet tot de meest vriendelijke vrouwen behoren, maar ik vond jouw oom wel erg cru overkomen, Rianne.’

‘Je hebt haar niet meegemaakt, Dirk,’ suste Rita haar verontwaardigde man, ‘maar ik moet toegeven dat ik de houding van Philip niet erg begrijp. Rianne vertelde me dat die twee van meet af aan op voet van oorlog stonden. Waarom dat zo is, laat zich eigenlijk wel raden...’

‘Hoezo, wat weet jij dat mij niet is verteld?’ vroeg Dirk.

‘Je hoeft niet alles te weten, schat, noem het maar vrouwelijke intuïtie.’ Dirk haalde berustend zijn schouders op, want hij wist dat hij toch niet tegen zijn vrouw op kon. Rianne glim-

lachte vermaakt, ze was graag te gast bij het echtpaar dat zo'n grote invloed op Het Boshuis had gehad. 'Ik vind het heel erg leuk dat ik mag meewerken aan die folder, ik ga jullie echt het hemd van het lijf vragen. En natuurlijk ook mijn tantes.'

'Wij weten niet veel van de eerste jaren van Het Boshuis af,' waarschuwde Rita de enthousiaste Rianne. 'Dirks vader was destijds in dienst van de Daelheymys, en al was Dirk vaak het hulpje van zijn vader, wil dat nog niet zeggen dat hij er alles van afweet.'

'Hoho vrouw, mijn vader heeft me tot in den treure verslag gedaan van alles wat er plaatsvond. Jij bent degene die van die tijd niets afweet,' plaagde hij haar.

'Hè ja, ga lekker met elkaar kibbelen om de hoofdrol in mijn verhaal,' lachte Rianne. 'Ik moet natuurlijk eerst van Philip horen wat hij erin wil hebben en wat niet! Ik verheug me er echt op.'

'Ik gun het je, hoor kind,' zei Dirk wat vaderlijk, 'maar ik moet je eerlijk zeggen dat ik de arrogantie van Philip niet aangenaam vind. Kelly mag dan te zakelijk zijn, maar ho zeg, de pot verwijt de ketel. Ik vraag me zelfs af of hij wel geschikt is om Het Boshuis te leiden. Ik hoop maar dat Mark een grote vinger in de pap houdt, die is uiteindelijk een stuk menselijker.'

'En nu houden we op met roddelen,' besliste Rita resoluut, 'lees jij nu maar wat jouw taak zal zijn na de innovatie. Ik vind het heel spannend en verheug me net als Rianne op wat gaat komen.'

'O ja, nog zoiets,' opende Dirk opnieuw de aanval op zijn nieuwe baas. 'Hoe komt hij erbij dat jij begin december je werk hervat? De dokter heeft voor zover ik weet nog geen toestemming gegeven. Je moet nog steeds rustig aan doen, Rita.'

'Dat weet ik, schat,' reageerde Rita, 'maar Rianne neemt het grootste gedeelte voor haar rekening. Volgens mij zei Philip het alleen om zo snel mogelijk van Kelly verlost te zijn. Maar nu wil ik het over wat anders hebben, als je het goed vindt. We lezen eerst op ons gemak onze map door en daarna bespreken we wat van belang is voor ons drieën.'

De week nadat Kelly naar De Union was vertrokken, kondigde Lon haar bezoek aan. Ze kwam samen met Kyra en onmiddellijk heerste er een vrolijke sfeer in Het Boshuis. Er

waren weinig gasten en degenen die er waren, kenden de zussen van een eerder bezoek.

‘We komen je helpen met het samenstellen van de folder, Rianne!’

‘Dat is lief, maar ik weet nog steeds niet wat precies de bedoeling is,’ verklaarde Rianne.

‘Daar kom je snel genoeg achter, waarde nicht,’ zei Philip, die zijn moeder en tante kwam begroeten. ‘Jullie nemen niet het heft in handen, hoor! Ik waarschuw maar even, want ik ken jullie manier om iedereen op een lieve manier onder de voet te lopen.’

‘Ach schat,’ grinnikte moeder Lon, ‘we zouden niet durven, nietwaar Kyra? Hij lijkt wel een beetje op onze onvolprezen oom Joost, die ons destijds onder de duim trachtte te houden. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan.’

‘Beetje vergezocht, mam,’ vond Philip, ‘en voor zover ik de verhalen ken, hebben jullie je weinig van hem aangetrokken. Maar even wat anders. Je blijft hier veertien dagen, heb ik begrepen, en aan het einde van de week voegen jullie echtgenoten zich bij jullie. Prima, want ik moet voor een week terug naar Amerika om nog wat zaken af te handelen. En kijk niet zo verheugd, want ik ben terug voor je het weet.’ Hij trok zijn moeder en tante even bestraffend aan hun haren. ‘Maar omdat de verbouwing pas in januari van start gaat, kan de familie nog een keer gebruik maken van het voorrecht hier een eigen suite te hebben. Misschien met de kerstdagen en Oudjaar.’

‘Wat wil je hiermee zeggen, Philip? Worden onze privékamers opgeheven?’ vroeg Lon gealarmeerd. ‘Dat zul je toch eerst met de belanghebbenden moeten bespreken, lijkt me.’ ‘Wees nu reëel, mam, hoeveel keer per jaar maken jullie gebruik van dat voorrecht? Het houdt in dat de kamers de meeste tijd van het jaar alleen maar geld kosten. Als jullie in de toekomst hierheen willen komen, wordt er rekening gehouden met jullie wensen, dat lijkt me redelijk, nietwaar? Maar zakelijk gezien zijn die kamers een kostenpost, niets meer en niets minder. Tante Kyra, wat is uw mening hierover?’

‘In principe ben ik het met je eens, vooropgesteld dat je er ook aan houdt dat, wanneer we wel willen komen, er altijd een behoorlijke kamer voor ons zal zijn.’

‘Hoe kun je dat nu zeggen,’ kreet Lon, ‘alles wat hier staat heeft een bijzondere betekenis en herinnering voor ons. Sla je dat op de zolder op, Philip, gaat ons dierbare verleden gewoon op de schop?’

‘Hè, mam, overdrijf niet zo! Als ik weer terug ben, praten we wel verder. Geniet van je tijd hier samen met tante Kyra. En komt tijd, komt raad, oké? En nu, mijn lieve dames, wens ik jullie een goede nachtrust toe. Als jullie aan het ontbijt zitten, ben ik reeds verdwenen.’ Philip stond op en gaf zijn moeder en tante een kus.

De zussen besloten de grootste suite samen te delen. Als Oscar en Michael eind van de week kwamen, namen ze hun eigen kamer weer in bezit. Kyra, als oudste, had de grootste suite en Lon had het prima gevonden. Ook Merel en Alexander hadden een suite. De rest van de kamers beneden waren voor de andere familieleden.

‘Philip had wel een beetje gelijk, Lon,’ ging Kyra nog even door op het gesprek van die avond. ‘Als de boel rendabel gemaakt moet worden, kun je geen hele etage bezet houden. We kijken onze papieren door en bespreken het met onze mannen. Philip heeft een kopie ervan aan Merel gestuurd. Tina en Theirry krijgen er ook een, maar die zullen zich er niet druk om maken. Zij staan er toch wat meer buiten, dat is altijd zo geweest.’

‘Dat weet ik allemaal wel, maar het stuit me toch tegen de borst. Philip is zo eigengereid...’ Lon zette haar lege koffer in het halletje dat bij de suite hoorde. ‘Stom eigenlijk dat ik alles heb uitgepakt, want van het weekend verkas ik naar mijn eigen vertrekken.’ Ze nam haar nachtgoed mee naar de badkamer en kwam even later terug in een gezellige pyjama en ochtendjas. Kyra had zich al in nachtkleding gehuld en was al in bed gestapt. ‘Gezellig hè, zo samen op een kamer te slapen. Dat is in geen jaren voorgekomen.’ Lon sloeg het dekbed open en kroop er behaaglijk onder. Ze keek naar haar zus, die rechtop in bed zat en peinzend voor zich uit staarde. Lon leunde wat opzij en bewoog haar hand heen en weer voor haar ogen. ‘Waar ben je met je gedachten, Kyra?’

‘Sorry Lon, ja, ik was even heel ver weg. Ik was voor een moment terug in het pension waar we woonden voor we Het Boshuis erfden. Er schoot me van alles in mijn gedachten.’

‘Weet je nog, die vreselijke koollucht die er altijd hing? En

tjonge, wat was dat mens altijd nieuwsgierig,' grinnikte Lon ondeugend.

'Ja,' zei Kyra, 'en jij was zo brutaal als de beul. Menig keer dacht ik dat ze ons op straat zou zetten als jij weer eens je mening gaf over het pension. En toen die brief van de notaris kwam, zei jij hooghartig dat we een kasteel in de bossen hadden geërfd of zoiets. De ogen van het goede mens rolden er haast uit van verbazing.' Ze lachten allebei en er kwamen steeds meer herinneringen naar boven uit die tijd. 'Ach,' zuchtte Lon, 'en toen al die drama's omdat jij de kinderen allemaal onder je vleugels wilde hebben toen we naar Het Boshuis verhuisden.'

'Dat was een heel verdrietige ervaring voor me,' zei Kyra. 'Ik kan dat na al die jaren nog steeds voelen. Ik denk er vaak aan terug en probeer er dan een beeld van te krijgen hoe het geweest zou zijn als ik inderdaad mijn zin had gekregen.'

'Mm, al die pleegouders kwamen in opstand. En weet je nog dat Merel was weggelopen omdat ze naar jou toe wilde en dat Michael haar ten slotte vond? In een kerk geloof ik. Merel hield zoveel van je, Kyra, en ze voelde zich schuldig dat ze bij tante Eddy wilde blijven. Ja, wat gek hè, dat het nu we samen hier zijn weer allemaal naar boven komt.'

'Ik dacht er soms ook aan hoe het voor de anderen moet zijn geweest,' zei Kyra peinzend. 'We hadden onze ouders verloren en de kinderen werden over de familie verdeeld, behalve wij, wij waren oud genoeg om op onszelf te wonen.'

'Nou ja, oud genoeg,' grijnsde Lon, 'ik was volgens jou beslist nog niet droog achter mijn oren. En niet alleen dat, ik gedroeg me later echt als een jaloers en verwend nest. Het kostte jou bijna je relatie. Gelukkig was Michael destijds al een wijs en standvastig persoon, die mijn lelijke streken snel doorzag.'

'Je hebt je portie narigheid ook gehad, Lon. Het was toen voor ons allemaal een verdrietige tijd. Maar laten we het daar nu niet over hebben, gelukkig is alles goed gekomen. We gaan slapen, zusje, morgen praten we verder en gaan we Rianne helpen met het samenstellen van de folder. Het is middernacht en deze twee bejaarde zusjes hebben hun slaap hard nodig.'

'Hè bah, Kyra, doe niet zo eng. Het kan zijn dat de spiegel

ons vertelt dat we niet zo jong meer zijn, maar in ons hart blijven we dat wel. Welterusten.’
‘Slaap lekker, zus,’ zei Kyra, ‘en je hebt gelijk, we zijn jong van hart en dat zal nooit veranderen.’

Leni Saris & Louise d'Anjou

Het Boshuis

Het Boshuis is een familiehotel en eigendom van de nazaten van de familie Daelheym. Trouw maken de kinderen en de kleinkinderen jaarlijks een bedrag over naar het familiefonds, waarna het hotel weer door kan draaien. Het Boshuis gaat de negentienjarige Rianne van Wilreys erg aan het hart. Zij is het nakomertje van Gabrielle, de stiefdochter van Lon Dalheym, en de bekende zanger André van Wilreys. 'Oma' Lon heeft Rianne in geuren en kleuren verteld over de rol van Het Boshuis in de geschiedenis van de familie. Rianne, studente op de hotelvakschool, is vastbesloten dat het hotel veel beter kan draaien. Dan hoort ze opeens dat haar uit Amerika teruggekeerde oom Philip Het Boshuis wil kopen. De familie vindt het geen probleem, maar Rianne is ontzet en neemt actie!

In 1999 overleed Leni Saris. Zij liet een uitgebreide hoeveelheid plots, korte inhouden en werktitels achter. Haar vriendin en schrijfster Louise d'Anjou voltooide aan de hand van de aantekeningen deze roman.

ISBN 978 90 205 2942 5 • NUR 344

